

ДОБРУЖАНКА.

Нощенъ мракъ притискаше вече земата, но всички бѣхме будни. Та и можеше ли да се спи? Противникътъ бѣ тѣй близу! Ето, чуватъ се траканията на манеркитѣ, съ които неприятелскитѣ войници отиватъ за вода!

Неочаквано отъ тамъ се разнесе на румънски викъ:

„Сто-о-о-ой!“

Наострихме слухъ и вперихме погледъ въ тъмнината.

Едва видима, къмъ насъ се носѣше съ всичка сила човѣшка фигура. Румънитѣ откриха огънь. Отговорихме и ние. Затракаха картечниците. Куршумитѣ засѣскаха надъ главитѣ ни. Обади се и неприятелската артилерия. Зафучаха и съ страшенъ трѣсъкъ почнаха да се прѣскаатъ по позицията гранати и шрапнели. Смъртъта размаха крилѣтъ си надъ насъ. Почнаха да се чуватъ сподавенитѣ стонове на нѣкои тежко ранени войници.

Никой не виждаше противникъ, но всички стрѣляха. И кой знае, до кога би продължила тая бѣсна стрѣлба, ако не бѣ ми дошло на умъ да свѣтна съ ракетата. Ракетата прорѣза въздуха, издигна се високо, блѣсна, затрептѣ на едно мѣсто и освѣти цѣлата околностъ. Мишка да бѣ минала, бихме я видѣли. Нищо се не забѣлѣзваше. Стрѣлбата стихна. Само отъ врѣме на врѣме, като закѣснѣли дъждовни капки, долитаха случайни изстрѣли.

Нашитѣ патраули излѣзоха и пропѣлзѣха къмъ телената мрѣжа. Санитаритѣ почнаха да отнасятъ раненитѣ назадъ. Азъ забързахъ къмъ земянката си, за да съобща по телефона, че нѣма никаква опасностъ.

Току що бѣхъ прѣкратилъ разговора, доложиха ми, че единъ отъ патраулитѣ е довелъ жена.

Жена! Що дири тя тукъ? Мѣсецъ вече прѣслѣдваме отстъпващитѣ неприятелски войски, минахме прѣзъ десетки опожарени отъ тѣхъ села и никждѣ не видѣхме живъ човѣкъ! Всички бѣха откарани. Отъ гдѣ сега тукъ, по това врѣме жена? Мина ми прѣзъ ума, че това ще е прѣоблѣченъ шпионинъ.